

den 11te Juni 1851 kom, stod det Finantsministeren frit for at beholde dette Sølvstøt og derfor at udstede rentebærende Obligationer; men da det efter denne Gjalts hele patriotiske Oprindelse var i høi Grad ønskeligt, at Sølvstøtet kunde tilbageleveres Bedkommende, der for Mange foruden Sølvets Værdi ogsaa kunde have en Affectionsværdi, som de vel vilde bringe Staten til Offer, hvis det var nødvendigt, men som Staten ikke kunde ønske at modtage, og da Converteringen til en rentebærende Obligationsskjæld vilde have medført meget Brydert, da Sølvstøtet var indleveret under meer end 600. Postar, af meget forskellig, tildeels ringe Størrelse, saa maatte det billiges, som baade hensigtsmæssigt og aldeles lovligt, at Finantsministeren med Banken kom overeens om, at Sølvstøtet skulde udleveres til dem, som havde indleveret det, imod at Staten til Banken udstædte en Obligation for det tilsvarende Laan og herfor deponerede Gsfecter, der hørte til Reservefonden. Paa denne Maade converteredes Sølvlaanet til en rentebærende Gjæld mod en eneste Obligation til en eneste Creditor, og det Offentlige havde til lige den Satisfaction at kunne tilbagelevere Sølvstøtet in natura til dets Eiere. Obligationen blev udstædt for 77,000 Rd. for at faae en afrundet Sum; contant blev der udbetalt 945 Rd. 67½ sk, der siden vilde findes under en mindre Conto. Om dette Punkt indfiller Udvalget derfor, at den brugte Fremgangsmaade billiges.

Kaart Udvalget foreslaaer, at den under 5te Post opførte Udsættelse bortfalder, saa er det, fordi der til den indenlandtske Statsgjælds Forrentning, hvortil der var bevilget 2,342,700 Rd., er udgivet 2,374,461 Rd., altsaa 31,761 Rd. mere end paaregnet. At denne Udgift er i allerhøieste Grad obligatorisk, er klart, og Udvalget antager derfor, at den ikke behøver Rathabition af Rigsdagen.

Den paafølgende Post angaaer den udenlandtske Statsgjæld. Af det saakaldte hollandske Laan af 1764 til 3½ pCt. og af 1785 til 4 pCt. forfalder der nemlig aarligt visse Beløb, der skulle indløses. Dersom der paa Finantsloven var bevilget det Fornødne til denne Laanets Indløsning, da var Finants-

ministeren naturligtvis ogsaa forpligtet til at indfri den Serie, der forfaldt til Betaling, og hvis han befriede sig derfor ved noget som helst Arrangement med Creditor, da vilde det være Stiftelse af ny Statsgjæld, altsaa en aldeles klar Overstridelse af Finantsloven, der absolut maatte drage til Følge. Men, som bekendt er der i Finantsloven ikke bevilget en Sum til den ældre Gjælds Indfrielse, altsaa er det et Punkt, som man har overladt til Finantsministeren at arrangere paa bedste Maade. Han er altsaa naturligtvis berettiget til, naar han finder det tjenligt, contant at indfri den; eller hvis han ikke kan det, da see at komme derfra paa bedste Maade. Dette har han gjort, som ogsaa ved tidligere Leiligheder, ved at fornye de til Indløsning forfaldne Serier af de hollandske Laan ved Overenskomst med Bedkommende, til et Beløb af 69,750 Rd., hvilket Fornyelse i Provision har kostet 959 Rd. 20 sk, hvorved det dog er at bemærke, at det angaaer Omkostningerne saavel ved dem, der ere forfaldne den 1ste Januar 1851, og dem, der ere forfaldne den 1ste Januar 1852. Da Provisionen er nedsat fra ½ til ¼ pCt., og det altsaa er en meget billig Operation, og da Staten ikke kan ønske at fornye 3½ og 4 pCt. rentebærende Obligationer, saalænge den har 5 pCt. Obligationer løbende paa sig, foreslaaes det, at den brugte Fremgangsmaade billiges.

Den paafølgende Post under Nr. 4 angaaer Afbetalingen paa den indenlandtske Statsgjæld. De 182 Rd. 22 sk. ere udgivne for at afrunde de mange smaa Obligationer, der leveres til Ombytning paa samme Maade, som tidligere er omtalet med Hensyn til Renteomfrivningen. Da der circulerer Statsobligationer, der lyde paa meget ulige Summer — endog paa Skillingen, ja jeg troer endog Brok Skillingen, er det meget hensigtsmæssigt at benytte sig af frembydende Leiligheder til ved Ombytning at afrunde disse — naturligtvis med Creditors Samtykke. Udgiften har, som man see, kun været ringe. — Den næste Post angaaer 31,660 Rd., som er afbetalt for et Tvænglaan, der i 1813 blev paalagt de hollandske Communer. Der er i Finantsaaret ialt derpaa betalt 50,060 Rd.; men deraf ere 18,400 anviste paa de hollandske Kasser, og Resten ud-